

Formanden: Der er nu stillet følgende Forslag til Dagsorden:

„Idet Folketinget over for Regeringen udtaler sin alvorlige Misbilligelse af den ved Cirkulære af 19. Marts d. A. iværksatte Standsning af Statsarbejder og statsstøttede offentlige Arbejder,

gaar Tinget over til Lovforslagets videre Behandling.“

Dette Forslag indgaar nu i den efterfølgende Debat.

Arbejds- og Socialministeren (Søren P. Larsen): Det er med blandede Følelser, man modtager en enstemmig Betænkning fra et Folketingsudvalg, hvor en Række Partier har været repræsenteret, og faar den Tak og den Anerkendelse, som heller ikke det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft helt kunde undertrykke i det Foredrag, han holdt her i Dag, og dog bliver taget saaledes i Skole. Men jeg har jo paa Fornemmelsen, at for det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft gjaldt det om at komme først i den Sport, som hedder Ministerjagten, og som det kommunistiske Parti indledede forleden Dag med Forespørgselen til Statsministeren. Man kan sige sig selv, at over for det Travløb vilde det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft ikke give op, og derfor har han fremsat sine Bemærkninger her i Dag. Den Fordømmelse og den Kritik, som det ærede Medlem har ført frem, forstaaer jeg saa godt Meningen med. Man vil søge at vække al den politiske Uro, som det er muligt at vække i Forbindelse med det Cirkulære, som er udstedt af os, og som jeg bærer Ansvar for, om Standsning af de offentlige Arbejder. Man vil ganske givet udnytte Situationen rent politisk. I og for sig har det ærede Medlem Ret i, at naar han stiller en saadan Dagsorden, har han nogen Grund til at formode, at Kommunerne ikke stiller sig helt uvillige; om det saa er Begyndelsen til Samlingen, ved jeg ikke, men det kunde tyde paa det.

Hvis man tager Forholdene, som de ligger, synes jeg ikke, der er saa megen Grund til at angribe disse Standsningscirkulærer saa voldsomt, som Tilfældet har været. Ligegyldig hvilket Tidspunkt man vælger, vil der altid opstaa nogle Vanskeligheder i det Øjeblik, de tilvante Arbejder hører op, og indtil Arbejderne finder frem til den Beskæftigelse, som de alligevel skal søge frem til, og saa tror jeg, det er ligegyldigt, om man udsender Standsningscirkulæret i Marts eller i April. I 1943 og 1944 lukkede man

ogsaa af, og vi har i Dag hørt, at det nærmest var en Velgerning.

Det er vor Opfattelse, at alt maa sættes ind paa at sikre Erhvervslivet den nødvendige Arbejdskraft, og ved Forhandlingen her i Folketinget forleden Dag angaaende Forlængelse af Arbejdsfordelingsloven gav jeg en Redegørelse, som jeg naturligvis ikke skal gentage nu. Jeg fremhævede, at man i langt stærkere Grad maa frem til en noget anden Vurdering end den, som gjorde sig gældende i 30erne. Jeg paaviste Aarsagen hertil og finder det uforment over for det høje Ting at komme med Gentagelser. Naar det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft vilde mere sig lidt over, hvordan Fordelingen var inden for den nuværende Regering, nemlig at Regeringens Beskæftigelsesudvalg bliver ledet af den højtærede Statsminister, vil jeg sige, at vi maa vel have Lov til i nogen Grad at dele Arbejdet, saaledes som vi finder det mest hensigtsmæssigt.

Vil man endelig tale om Fortiden, saa vil vi henvise det ærede Socialdemokrati til at studere de Arbejdsløshedstal, som vi kørte med fra 1929 og helt op til 1940. De kan nok give Anledning til visse Betragtninger, og vi maa derfor i nogen Grad indstille os paa, at vi nu er ved at komme ind i en Periode, hvor vi godt kan komme til at beskæftige os med andre Problemer end Fordeling af Arbejde og offentlige Arbejder, idet selve Erhvervslivets Krav om tilstrækkelig Arbejdskraft vil melde sig. Det vil knibe svært, tror jeg, for adskillige ærede Medlemmer at forlade den tilvante Betragtning og forstaa, at offentlige Arbejder og andre Beskæftigelsesforanstaltninger ikke kommer til at spille den Rolle i den offentlige Debat, som Tilfældet var for faa Aar siden. Virkeligheden er noget anderledes, Forholdene har ændret sig, og ændrede Tilstande kræver ændrede Midler. Det er slet ingen arbejderfjendtlig Indstilling, der har faaet Arbejds- og Socialministeriet til at udsende Cirkulæret af 19. Marts, og det tager ganske givet nogen Tid, før de beskæftigede finder frem, men havde man ventet 14 Dage eller en Maaned, saa samtlige offentlige Foranstaltninger var kommet i fuldt Sving, er jeg tilbøjelig til at mene, at Uroen og Besværlighederne vilde være blevet mindst lige saa store, som naar man tager Standsningen umiddelbart efter Frostperiodens Ophør.

Det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft opremsede en Række Arbejdsløshedstal fra 15. Marts. Ja, det er jo saa ligetil. Jeg kunde